

железни халки по стените. Изкачиха стълбите, оставиха в трема кожусите си. Жирар свали ^{кожените си} наметката, ~~и~~ шапката, ~~и~~ пред тях се разтвори една врата.

Ана почувствува как силите ѝ я напускат. Всичко се премрежи пред очите ѝ. Госпожа Бона беше силно зачервена. Имаше вече доста гости. Тих говор, прекъсван от време на време от смях и възклицания се стелеше из просторната стая. Като зърнаха новодошлите, всички млъкнаха и ги загледаха любопитно. Един висок мъж с мургаво лице и пронизващи очи стана и тръгна към тях.

- Jehans? - пошепна Жирар на сестра си.

Тя кимна утвърдително, като в същото време се поклони дълбоко заедно със зъва си и дъщеря ѝ. Калоян поведе десница на гостите, които почтително я целунаха. За миг взорът му спря любопитно върху Ана, която пламна и сведе чело. След това той поведе новодошлите и започна да ги представя на другите.

Жирар прегъна колян^о и целуна края на полата на царицата. Същото стори и с царица Елена, която за пръв път от вдовството си се явяваше на царски пир. Но майчиното ѝ сърце не можа да издържи. Тя искаше да види девойката, за която от бърбиви женски уста бе успяла вече на чуе всякакви неща. И когато я зърна, тъй тиха, тъй смирена и хубава като Богородица, сълзи стоплиха тъмните ѝ очи. Искаше ѝ се да стане, да притисне девойката до сърцето си - като бленувана снаха, като родна дъщеря.

В това време младият рицар се озърташе изненадан, недоумяващ. И щом седна до сестра си край трапезата, почна да я отрупва с въпроси. Нима оня сух, беловлас старец, със живите черни очички, беше архиепископът? *Ma foi!* По-би му прилягало да бъде войскар. А очите на царицата блещукаха като на дива котка. *Dame Dieu!* мнозина биха си проляли кръвта за нея. А *Jehans?* Той се надяваше по-скоро да види някой варварин, облечен в овчи кожи,